

בע"א (חדרה) 32606-01-14 - סוהיל אגבאריה נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 32606-01-14 - סוהיל אגבאריה נ' עיריית חדרהשלוש חדרה

בע"א (חדרה) 32606-01-14

סוהיל אגבאריה

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[04.03.2014]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

בפני בקשה לביטול שלושה דו"חות חניה: דו"ח מס' 19534478 מיום 8.9.11, דו"ח מס' 21248976 מיום 27.11.11 ודו"ח מס' 21331079 מיום 22.1.12 (להלן: "הדו"חות") שניתנו למבקש בתחום שיפוטה של המשיבה. טענות הצדדים

המבקש טוען כי מעולם לא קיבל הדו"חות ואך ביום 31.12.13 נודע לו לראשונה אודות דו"ח 19534478, עת הגיעו לביתו מעקלים ומסרו לו כתב הרשאה לתפיסת מטלטלין הנושא תאריך 11.9.13. כשפנה לחברת הגביה, קיבל ממנה פירוט אודות דו"חות שניתנו לומבקש בתחום שיפוטה של המשיבה וכך למד אודות הדו"חות 21248976 ו- 21331079, לראשונה ביום 15.1.14. כעולה מהבקשה ומהמסמכים שצורפו לה, המבקש אינו כופר בביצוע עבירות החניה, אולם טוען כי אלה התיישנו ועל כן יש להורות על ביטול הדו"חות אשר ניתנו בגין.

לטענת המבקש מיד כשנמסרה לו דרישת התשלום פנה ביום 1.1.14 לחברת הגביה שפועלת בשם המשיבה אך עד להגשת הבקשה - ביום 16.1.14 - לא זכה למענה.

לטענת המשיבה יש לראות את המבקש כאילו הורשע ונגזר עליו הקנס, מאחר וחלפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט והמבקש לא העלה כל טעם לאיחור בהגשת בקשתו.

עוד טוענת המשיבה כי הודעות תשלום הקנס נשלחו למבקש בדואר רשום במועדים הקצובים בחוק לכתובת הרשומה במשרד הרישוי וכי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר ללא כל הסבר לשיהוי.

כן טוענת המשיבה כי אין בנסיבות המקרה משום נסיבות חריגות המצדיקות קיום דיון במעמד הצדדים ויש לדחות את הבקשה.

דיון

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להידחות ואנמק.

עבירות חניה כגון אלה מושא הבקשה דנן הן עבירות קנס מסוג ברירת משפט שחלות עליהן הוראות סעיפים 228-230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"; להלן של ברירת משפט נפתח בהמצאה כדין של הודעת תשלום קנס המפרטת, בין היתר, את העבירה ואת שיעור הקנס שנקבע לה. תקנה 41(א) לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 (להלן: "התקנות") קובעת כי בעבירות קנס של העמדת רכב במקום שהעמדתו אסורה לפי חיקוק, מותר להצמיד לרכב הודעה על מעשה העבירה. תקנה 41(ב) לתקנות קובעת: "לא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה שהוצמדה לרכב ולא ביקש בעל הרכב להישפט תוך אותו מועד, תומצא לבעל הרכב הרשום ברשות הרישוי הודעת תשלום קנס חדשה". תקנה 44 א לתקנות קובעת חזקת מסירה וזו לשונה:

"44א. בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

ברע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם (11.6.13) עמד בית המשפט העליון על הטעם העומד בבסיס חזקת המסירה בדואר בקבעו:

"בבסיס חזקת המסירה בדואר עומד טעם כפול: האחד עניינו בחובה החוקית של כל תושב לעדכן את מרשם האוכלוסין על כל שינוי במענו...הטעם השני טמון בניסיון החיים והשכל הישר המלמדים כי מסמך שנשלח בדואר מגיע ליעדו ברוב המקרים...עוד מלמד הניסיון כי מקום שההודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, ברגיל נעוץ הטעם לכך בנמען...זוהי קביעה נורמטיבית הזוקפת לחובת הנמען אי-קיום חובות המוטלות עליו מכוח הדין לעדכן כתובת ולדרוש דואר רשום ששלחה אליו רשות מוסמכת. אפשרות נוספת היא שאירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במצבים כאלה - שהם בגדר החריג ויוצא הדופן - תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור החזקה...".

בעניינינו, המשיבה המציאה אישורי משלוח דבר דואר רשום ומסמך המאשר כי דבר הדואר נמסר למבקש, תוך שנה מיום רישום כל אחד מהדו"חות, כנדרש בסעיף 225א לחסד"פ.

דו"ח מס' 195344-7-08 מיום 8.9.11 נשלח למבקש בדואר רשום ביום 26.1.12 ונמסר ליעדו ביום 1.3.12 (נספח ד' לתגובה).

דו"ח מס' 212489-7-6 מיום 27.11.11 נשלח למבקש בדואר רשום ביום 7.5.12 ונמסר ליעדו ביום 18.5.12 (נספח ז' לתגובה).

דו"ח מס' 213310-7-9 מיום 22.1.12 נשלח למבקש בדואר רשום ביום 27.6.12 ונמסר ליעדו ביום 4.7.12 (נספח ט' לתגובה).

מהפליטים עולה כי הדו"חות נשלחו למבקש על פי כתובתו, בה גם נמסר לו מכתב הדרישה. על רקע האמור לעיל, סבורה אני כי טענת המבקש לפיה עד שלהי שנת 2013 תחילת שנת 2014 לא נתקבלה אצלו כל דרישה תשלום הקנס, אינה יכולה לעמוד שכן מסמכי המשיבה שצורפו למשיבה מעידים כי התמללה חזקת המסירה לפיה הדו"חות נשלחו ונמסרו לידי המבקש בדואר רשום תוך שנה מיום ביצוע העבירה.

סעיף 229 (ח2) לחסד"פ קובע כי במידה ולא הוגשה בקשה להישפט במועדים הקצובים בחוק יראו את הנאשם כמי שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס.

רוצה לומר, כי משקיבל המבקש הודעה על הדו"חות, בתוך שנה מיום קבלתם, היה עליו לפנות בבקשה להישפט בגינם ומשלא עשה כן, אין לו להלין, אלא על עצמו.

יפים לעניין זה דברי כב' הש' ג'ובראן ברע"פ 11165/08 אריה שורשי נ' עיריית תל - אביב - אגף החניה (2.6.09):

"כפי שעמד על כך בית המשפט לעניינים מקומיים, המבקש לא השכיל להגיש את בקשתו להישפט במועדים שנקבעו לכך בחוק, ולא העלה נימוק כלשהו אשר הצדיק חריגה מהכלל ודיון בטענותיו לגופן, לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי. אמנם, המבקש צירף לבקשת רשות הערעור מספר מכתבים המעידים על כך שלא חדל לפנות לעיריית תל-אביב-יפו לביטול הודעת תשלום הקנס, ואכן אחת ההודעות לתשלום אכן בוטלה לבסוף על ידי העירייה. אלא שמשדחתה העירייה את בקשתו לביטול הודעת התשלום נשוא הליך זה, היה עליו לפנות לבית המשפט אם רצונו היה להישפט בגין הודעת תשלום הקנס לשם מימוש זכויותיו. משפנה לבית המשפט כשלוש שנים לאחר פקיעת המועד שנקבע לכך בחוק, ומשהפך פסק דינו לחלוט, לא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים, אשר אושרה על ידי בית המשפט המחוזי, כי אין מקום לקבל את בקשתו להארכת מועד להגשת בקשה למתן רשות להישפט".

כי כך, משהמבקש לא הצליח לסתור את חזקת המסירה ולא הסביר השיהוי בפנייתו לבית המשפט, אני דוחה הבקשה. בהתחשב בשקבעתי לעיל, לא מצאתי לדון ביתר הטענות שהעלה המבקש בתגובתו לתגובת המשיבה. המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ב' אדר ב תשע"ד, 04 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.